

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...



# Ενας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις



**Γιώργο, γεια σου.**

**Ο**πως γερνάμε και πάμε έρχονται κάποιες αναμνήσεις από το χτες, από αυτές που δεν τις γράφει η επίσημη ιστορία. Κάποια περιστατικά, που όμως είναι δρώμενα του Ελληνισμού. Στη Μελβούρνη γίνεται το ΜΟΥΜΠΑ φεστιβάλ, ένα πανηγύρι που συνδέεται κάπως με την Εργατική Πρωτομαγιά και τις Απόκριες, κάπου στο Μάρτη.

Με πολλές εκδηλώσεις και κάπως αποβλέποντας στην προβολή του τουρισμού. Δεν ξέρω λεπτομέρειες, ξέρω όμως γίνεται και κάτι σαν διαγωνισμός με πολλές κοπέλες από άλλες χώρες που εκπροσωπούν τον Τουρισμό της χώρας τους. Κάποια χρονιά, λοιπόν, η εκπρόσωπος από την Ελλάδα βγήκε πρώτη, προς μεγάλη χαρά του Ελληνισμού.

Ήταν μια χαριτωμένη κοπέλα, μορφωμένη, έξυπνη και σοβαρή που ήρθε και στο Σύδνεϋ. Της πήρα συνέντευξη – δούλευα και στο SBS τότε – και βγήκαμε στην πόλη. Ήταν τη χρονιά που είχε έρθει στην Αυστραλία ο Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής κι ήταν στην πόλη μας εκείνη την ημέρα και πήγαμε στο Δημαρχείο να τον δούμε. Σταθήκαμε στις σκάλες με την κοσμοπλημύρα, τον είδαμε καθώς έμπαινε στο Δημαρχείο και μετά ανεβήκαμε στο Σέντερποϊντ. Εκείνη την κολώνα στο κέντρο της πόλης, που φαίνεται από παντού. Και είδαμε όλο το Σύδνεϋ από ψηλά, καθώς μάλιστα ήταν μια καθαρή ημέρα. Ήταν μια ωραία εμπειρία από το χτες καθώς και η βράβευση της δικής μας κοπέλας στο φεστιβάλ της Μελβούρνης. Νομίζω

λεγόταν Σπαντιδάκη, δεν θυμάμαι το μικρό της.

Μια περαστική εικόνα στην ρουτίνα της κάθε μέρας που γίνεται μνήμη ευχάριστη. Σίγουρα όλοι έχουμε ευχάριστες αναμνήσεις, απλές περιπτώσεις στην καθημερινότητα, στην ρουτίνα της κάθε μέρας.

## ΑΠΑΝΤΗΣΗ

**Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,** Ωραία η ανάμνησή σου, κάπι μου θυμίζει, αλλά όχι τις λεπτομέρειες γιατί η μνήμη μου άρχισε να... κρύβεται και πολλές φορές ψάχνω να την βρω! Πάλι καλά, γιατί άλλοι xάνουν την μνήμη τους πολύ νεότεροι και ξέρουμε τα φοβερά συμπτώματα τής άνοιας και τού αλτσχάιμερ, που οι παλιοί τα έλεγαν «ξεμωράματα».

«Ξεμωράθηκε ο τάδε», έλεγαν γιατί η άνοια και το αλτσχάιμερ ήταν άγνωστες αρρώστιες, όπως είναι και τώρα αφού δεν γνωρίζουμε τη θεραπεία τους.

Θυμάμαι, όμως, την επίσκεψη του Κώστα Καραμανλή και της Ντόρας

Μπακογιάννη στο Σίδνεϋ, με το βαριεστημένο ύφος σαν να σκεπτόταν «τί δουλειά έχω εγώ εδώ;». Αντίθετα, η Ντόρα Μπακογιάννη έλαμπε με το χαμόγελό της και απολάμβανε τις εκδηλώσεις συμπάθειας από το πλήθος στις δημόσιες εμφανίσεις τους.

Για να είμαι ειλικρινής, λίγοι πολιτικοί επισκέπτες από την Ελλάδα και από όλα τα κόμματα με έχουν εντυπωσιάσει, γιατί έρχονται περισσότερο για τουρισμό παρά από ενδιαφέρον για την ομογένεια.

Ειδικά ένας τύπος, δύο μέτρα μαντράχαλος πολιτικός είχε την απαίτηση να μεταφέρει τις αποσκευές του στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μια μικρόσωμη υπάλληλος τού προξενείου και με είχε εκνευρίσει με την αλαζονία του. Και όμως φίλε μου, υπάρχουν συμπάροικοι που όταν δουν έλλονα βουλευτή, τρέχουν από πίσω του για μια φωτογραφία και νά οι κολακείες και νά τα τραπεζώματα και νά τα δώρα.

Οι Αυστραλοί, τουλάχιστον, αντιμετωπίζουν τους πολιτικούς τους με αξιοπρέπεια και σχεδόν πάντα τους απευθύνονται με το «μικρό» τους όνο-

μα, εκτός αν είναι ο πρωθυπουργός ή κάποιος υπουργός.

Η διαφορά, νομίζω, είναι ότι οι Ελληνες έχουν ανάγκη τους πολιτικούς τους για κάποιο ρουσφέτι, ενώ στην Αυστραλία οι πολιτικοί έχουν ανάγκη τους πολίτες για την ψήφο τους.

Το φαντάζεσαι να πάω στο γραφείο αυστραλού βουλευτή και να απαιτώ να βολέψει το παιδί μου σε κάποια δημόσια υπηρεσία; Θα πέσει από την καρέκλα ο άνθρωπος, αν και εδώ έχουν το λεγόμενο “jobs for the boys”, το βόλεμα κομματικών στελεχών σε καλοπλρωμένες κυβερνητικές ή κομματικές θέσεις.

Αντίθετα, κοινοί θυντοί από την Ελλάδα, όπως η κοπέλα που ανέφερες αφήνουν τις καλύτερες εντυπώσεις και διαφωνώ κάθετα με τη συμπεριφορά κάποιων συμπαροίκων στους νεοφερμένους από την Ελλάδα λόγω τής κρίσης.

Οσους γνώρισα εγώ, τουλάχιστον, είναι εξαιρετικοί, μορφωμένοι, ενημερωμένοι και εργατικοί. Δεν θα αναφέρω ονόματα επειδή δεν γνωρίζω αν θα το ήθελαν, αλλά πολλοί από αυτούς είναι γνωστοί στην παροικία μας για τις ποκίλες δραστηριότητές τους.

Το γεγονός ότι θα προτιμούσαν να βρίσκονται στην Ελλάδα και βλέπουν πολλά «στραβά» στην Αυστραλία δεν θα πρέπει να μάς εκπλήσσει, εκτός αν ξεχάσαμε τις δικές μας ανησυχίες όταν πρωτοήρθαμε και δεν ήταν εύκολο να προσαρμοστούμε μακριά από την πατρίδα, την οικογένεια και τους φίλους μας.

Εγώ τους λέω το κλασικό «τα πρώτα 20 χρόνια είναι δύσκολα στην Αυστραλία, μετά... συνηθίζετε!».

